

for Sikkerhedsstillelsen osv. Jeg kan altsaa ikke tilraade Thinget at vedtage Forslaget under Nr. 2, men jeg skal paa den anden Side slet ikke skjule, at jeg anseer dette Forslag for ikke at være af nogen overordentlig Betydning, idet Forholdets Natur slet vil kunne afgive den fornødne, rette Maalestok. — Det under Nr. 3 stillede Vædringsforslag gaaer ud paa at borttage den Bestemmelse i Lovforslaget, at det skal være tilladt at fastsætte Afgiften for de første 9 Aar med $\frac{1}{5}$ mindre end den øvrige aarlige Afgift, mod at denne Forringelse erstattes i de sidste 9 Aar. Jeg anseer denne Bestemmelse for at være en saadan, der ene og alene er til Fordeel for Forpagteren, og jeg tilstaaer, at jeg ikke er istand til at see, at man ret let derigjennem vil kunne komme til en Forpagtning paa kort Næremaal, hvilket er det, som man nærmest skulde søge at modvirke, og som navnlig er Motivet til den Forfæstelse i Loven, at Afgiften skal være eens hvert Aar. Det er overhovedet et Forhold, som jeg troer, at man gjør vel i, navnlig fra Forpagterens Standpunkt, ikke at overse, at man gennem disse Forpagtninger byder Folk, som ikke ere i Besiddelse af Capitaler eller kunne skaffe sig Capitaler, den Mulighed at komme i Besiddelse af saadanne Gaardbrug som dem, der her er Tale om, og det forekommer mig, efter det Standpunkt, hvorpaa Agerdyrningen staaer her i Landet, at det Tilfælde meget let kan indtræffe, at det kan falde saare vanskeligt for en Mand i den første Notation af hans Drift at bære det, som han ellers maa erkjende for at være en forsværlig Afgift af Gaarden, naar ikke den i Lovforslaget bestemte Moderation kan indtræde, og at det altsaa vil være til stor Glæde for ham, hvis han paa Grund af Lovens Bydende ikke kan opnaae den Moderation i Afgiften paa de første Aar, som han ellers kunde komme overeens om med Bortforpagteren. Jeg holder mig overbevist om, at man, naar man fastholder ikke blot de 9 Aar, men ogsaa Femtedelen er fuldkommen sikret mod Misbrug, og jeg anseer det for uret ligesom for Forpagteren at ville berøve ham den Mulighed at komme til at sidde under bedre Vilkaar i de første 9 Aar end senere. Det er ogsaa et af de Spørgs-

maal, som have været trukne frem i det andet Thing, og man er der efter en længere Discussion bleven staaende ved, hvad der nu findes i Lovforslaget, saa at jeg skal fraraade det ærede Thing at følge Forslaget under Nr. 3. — Jeg kommer nu til Vædringsforslagene under Nr. 4 og 5, som hænge sammen med Forslaget under Nr. 10, og som gaae ud paa i selve Loven at sige, at Forpagteren skal have Ret til i levende Live at afstaae sin Gaard til Andre end sin Slægt. Disse Forslag maa jeg af det Hensyn, jeg flere Gange har fremhævet, bestemt modsætte mig. Jeg finder det i og for sig ganske naturligt, at man i Landsthinget er bleven staaende ved dette, at det er af det Slags Ting, som kunne være Gjenstand for Contract. Vil man enes derom, nu ja, saa er der i og for sig Intet iveien for, at en saadan Contract kan være gyldig, men jeg troer, at man gjør Forpagteren en slet Tjeneste ved til enhver Tid at fremtvinge det Hensyn hos Bortforpagteren, at han skal sikke sig imod at blive paatvungen Enhversomhelst, som det maatte falde vedkommende Forpagter ind at sætte ind i Forpagtningen. Jeg finder, at, hvad Forpagteren igrunder har Ret til at forlange, er, at der sikkes ham og hans Slægt i en temmelig vidtgaaende Forstand Nyttens og Brugen af Eiendommen, men jeg kan ikke see Nødvendigheden af, at man tillige, for at sikke ham, indrømmer ham en saadan Ret, som han jo i enkelte Tilfælde kan benytte til stor Uregelse for vedkommende Bortforpagter. Nu seer jeg vistnok, at det ærede Medlem, som har motiveret Forslaget under Nr. 5, har havt Die for, at dette var en Vanskelighed, og derfor formuleret Forslaget saaledes, at der haves et Middel, gennem hvilket det skulde være muligt at frie Bortforpagteren for at blive paatvungen en Person som Forpagter, som han ikke vil have. Hensigten kan jeg erkjende og samstemme med, men jeg troer ikke, at det Middel, som man har foreslaaet, er af det Slags, at det kan bruges; det kan ganske vist bruges, men ikke uden at paalægge Bortforpagteren saadanne Bryderier, som man maa erkjende ikke staae i passende Forhold til den Ret, som man vil give ham, idet man nem-